

NIKDO NEBUDE ZAPOMENUT!

Čekali jsme všichni. Dočkat jsme se nemohli. Věřili jsme, že se vrátí, že se vrátit musí, že na ně čekáme nejenom my, ale též nově k životu probuzená vlast. A vrátili se!

Viděli jsme je. Přišel na kost vyhublý Tonda Švrček, Janek Zajašův, Francek Michálkův i ten studentík Mírek Klečkův, kterého jsme vlastně neviděli od té doby, co po prázdninách do Prahy odejel. Vrátili se!

Ale kdy se vrátí Hynas Plačkův, Jindra Skrbkův, Otaš Marcolův, Oldřich Sýkorů, Láďa Sysalů a jiní a jiní?

Oh, Bože, ti už se nikdy, nikdy mezi nás nevrátí. Kruté. Nikdy už! Je, právě je, ja-

ko tisíce ostatních, přišlápla k zemi okovaná bota esesáckého vraha...

* * *

Je červen. Lípa a včely! Jaká to obdivuhodná organizace práce a hodnot, které přináší.

rych zpěvů. Co všechno by nám mohly vypravovat šumivé koruny lip, pamětníci zašlých dob!

A co všechno slyší i nyní za podvečerů, kdy znovu pod jejich korunami scházejí se ti, kdož se vrátili z koncentračních táborů.

Ještě si všechno o sobě neřekli, ani Tonda Švrček, ani Janek Zajaš, Francek Michálek a Mírek Klečka. Každý

z nich a po svém prožili osud minulých let. A přece při posledním setkání si vzájemně slíbili, že svoje osudy svěří druh druhu, že si musí povědět, co kdo z nich zakusil...

* * *

Přečkali jsme doby zlé

Josef Hron

Strom i člověk stávají se součástí nekonečna. A po bouři, takové pravé letní bouři, osuší lípa nakypřený šat a zavoní dvojnásob. A kvetoucí lípa proměňuje se v bájný strom. Pamatuje dávné časy, kdy pod ní bylo hovorů, různých řečí a sta-

Trvale platná připomenutí k 80. výročí osvobození Evropy od fašismu

S skutečně... Příštího dne hned před večerem šli mnozí a mnozí k lípě. Čekali, až zase přijdou jejich „vězňové“ Švrček, Zajaš, Michálek a Mírek Klečkův. Dneska však marně na Mírka čekali. Nepřišel.

Srdcem i duší jsou si blízcí. A tak další z nich začal vyprávět svůj životní příběh...

* * *

Jan Zajaš

A Janek Zajašův bez dlouhého pobízení a za naprostého ticha rušeného šepotem lípy začal vyprávět.

— To, co vám i mě včera svěřoval Tonda Švrček, prožil jsem též já. Jinak a přece tak, jako on.

Ale hned musím úvodem povědět, že Germánie je prokletá! Tisíckrát prokletá země! Nejenom námi, kdož jsme se vrátili, ale všemi, kteří položili životy za nový svět. I já jsem byl odvezen z domova. Jenom k výslechu, jak mi řekli, ale už jsem zpátky nepřišel, teprve za čtyři roky. Dlouhá doba, řeknete si a já přidávám, že pro utrpení postačí krátký čas, aby člověk zatoužil po svobodě. Tak, často jsem myslel, že jsem ptákem, uvězněným v kleci, že marně biji křídly a hledám únik, svobodu. Až teprve z Ratiboře poslali mě do Osvěncína. Na několik týdnů jen. V olověných dolech jsem tam pracoval. Potom mě poslali do lágru v Gussenu, pak dále do Mauthausenu, když další aféra vypukla a moje jméno se objevilo mezi dalšími a dalšími, které si gestapo zajistilo.

Do Mauthausenu přijel jsem v zimě. Mrzlo. Snad dvacet pět, snad dvacet osm stupňů mrazu. A my všichni bez rukavic, ponožek, teplého prádla a svetrů. Jenom lehoučké letní šaty, košile, tak, jak nás pozatýkali a co z našich věcí neukradli. O dobrých ponožkách, které by hřály, nebylo ani řeči. Pracovali jsme na urovnávání povrchu kopcovitého terénu, na kterém chtěl velitel tábora postavit ruský zajatecký tábor. — Všichni tu musíte pochcípát, řekl k nám jednoho dne náš pracovní velitel.

— Vy dneska a jiní brzy za vámi! Už nebude nikdy Československo a všichni projdete lágru. Vy dříve a oni později. A po vás Angličané, Indové, Rusové, Francouzi, Američané. Celý svět. A aby vás to tak nebolelo, abyste nebyli smutni a dobře se vám pracovalo, abyste pokud možno rychle ubývali, použijeme všech prostředků, které váš odchod tam, odkud není návratu, urychlí.

Ten náš pracovní velitel se jmenoval Kučinský. Dost často se vychloubal, že zná naši republiku a přijde celá k zničení. Stále tak tvrdil ve svých „kulturních“ proslovech, jimž jsme museli povinně naslouchat. Ale co Kučinský činil slovy, to zločinci z povolání, odsouzení na mnoho let do kriminálu za vraždy, násilí a loupeže, jež byli našimi poháněči, prováděli skutkem. A dělali to velmi důkladně. Násadami lopat a krompáčů tloukli naše lidi, pro které měli ta nejhorší jména. Jim spílali. Jim nedopřáli oddechu, a kdo vysílením klesl, toho kopanci do hlavy, ledvin a břicha ukopali.

Pracovali jsme skutečně jako otroci. Prací se nazývalo to, co jsme konali. Otroky jsme byli my. Tak často připomínal jsem si báseň Svat. Čecha: Písně otroka. A pochopil jsem mnohé. A na naši otročinu čekala země, zmrzlá, kterou jsme kopali. Jiní lopatami nakládali nakopanou zemi na nosítka a další musili nosítka, vždy dva a dva, nést klusem ke svahu, kde se násyp prováděl. K nošení byli úmyslně vybíráni lidé tělesně „nejslabší, mnohokrát ztýraní, nemocní. A právě těm bylo nařízeno, aby běhali uličkou, které jsme říkali „ulička smrti“. Tlučením do zad a hlavy byli poháněni k rychlejšímu spěchu.

A ubohý ten, kdo už nemohl. Ten byl bez milosti svržen se svahu, kde dříve, než dopadl k postaveným hlídkám, byl hlídačem zastřelen. Za taková odstřelování bezbranných politických vězňů byly hlídky odměňovány dovolenou, přilepšením na stravě a podobně.

Koncentrační tábor Mauthausen u Lince v Rakousku. Tábořem prošlo asi 160 tisíc vězňů. Počet mrtvých dosáhl 122 766. Z toho 7973 českých občanů.

A my, kteří jsme otročili, neboť jsme tak museli, dostávali jsme ráno černou kávu, vařenou snad z pražených žaludů, v poledne asi litr polévky, ale to byla vlastně teplá voda, v níž plovaly lišty z řepy-vodnice. Někdy také černý brambor a večer několik deka suchého, hořkého chleba. A v noci, kdy jsme chtěli spát, nemohli jsme pro zimu a hlad. Mnozí z nás spávali s koleny až u brady, aby pocit hladu byl tlakem na žaludek zmenšen, ale ani to nebylo nic platné a hlad zůstal hladem. Prašivý, ošklivý pes, kterého nebylo možno odehnati. Že k nám přicházela na besedu úplavice, že přátelé kolem mě padali jako podťaté stromy, že ten, kdo klesl na kolena, byl hned dobit lopatou a že jsme bez jediného slova museli přihlížet strašnému divadlu, čekající, až i na nás dojde řada, až i nás svalí se svahu a dobře mířená střela ukončí náš život, to bylo víc než jisté. Ale otročit se muselo. Jiní a byl jsem na čas mezi nimi, museli nosit kámen na stavbu táborové zdi. Při mrazu nosit kámen asi pětatřicet kilogramů těžký, dva kilometry daleko po dvě stě schodech, na nichž stopy uschlé lidské krve dobitých vězňů a zpáteční cestu ovšem během, jak bylo nařízeno, to bylo opravdu to nejhroznější ze všeho.

Strašlivá duševní deprese zmocňovala se každého z nás. Mučení hladem, zimou, nemocemi, prodělávali jsme tolik, že mnozí z nás, nemohouce už svá muka snášet déle, rozhodli se pro sebevraždu, hlavně v noci, kdy šli do drátů, jež byly nabité elektrickým proudem, aby se nikdo nemohl dostat živý z tohoto moderního německého pekla. A kdo vytrval, kdo věřil, kdo toužil, přece byl někdy na pochybách, že dojde k cíli, že mu bude život darován. V kamenolomu shazovali vězně se skály. V krematoriu byl dnem i nocí nepřetržitý provoz a vězni házení do pecí po celých desítkách. Ale co jsme mohli my, zbylí lidé, proti tomu dělat? Zbělely mě vlasy, předčasně zbělely. Jsem mladý, pětáctýřicetiletý stařec, ale zkušenost života a odpor k násilí vkořenil v mém nitru. Tak třebaš jednoho dne jsem v práci s tím a tím. Už se těší, že bude převezzen do zotavovny, jak mu esesák sdělil před námi. Ještě ve spaní se náš dobrý druh usmívá. A ráno? Je vlákán do plynotěsného auta a plynem i s jinými zavražděn.

Ale později neměli takové humanitní ohledy. Postavili podzemní plynovou komoru v těsné blízkosti krematoria. V této komoře byl jsem jednou a zázrakem vyšel jsem živý. To tenkrát byl letecký poplach a dozorcí vehnali nás raději do cel, dříve ještě, nežli byl dán rozkaz k vraždění. Taková plynová komora byla plná sprch umístěných na stropě, jak už jsme se později, když přišli naši zachránci, přesvědčili. Celkový dojem plynové komory působil tak, jako by šlo o normální koupelnu. Vězni přicházeli do koupelny odstrojeni, s ručníky a otrávení provádělo se plynem skrze sprchy.

A přece nakonec vám ještě připomenu, že naši společní vrahové z krematoria v Mauthausenu prodávali popel rodinám pozůstalých. I to jsme se dozvěděli až jsme byli v naší osvobozené vlasti. Mnozí z našich lidí chovají urnu, již obdrželi nevyplaceně od správy „koncentráku“, která potvrzovala průvodním dopisem, že je to popel jejich drahého, jejich nejdražšího. Věřte, není to popel toho, koho vám bestiálně vzali, koho jste milovali a nepřestali milovat.

Ale chovejte k tomu popelu úctu, úctu hlubokou.

Je to popel mučedníka, který za lásku k rodné zemi zemřel, umučen jsa vrahy nejpodlejšími, způsoby nejhroznějšími. A třebaš ta prostá urna ukrývá popel Srba, Rusa, Poláka, Holanďana, Nora, Belgičana, Francouze, Dána, Řeka či Bulhara, Čecha, přece to byl člověk-bojovník, který věřil v lepší příští celého světa a byl zavražděn po hrozných letech strádání a žalu. Jemu nebylo, tak jako nám dopřáno uvidět své drahé doma a svobodný svět. Germánie! Tisíckrát prokletá země, za nás zbylé i za ty, kdož položili za lepší příští svůj život plný ideálů.

Snad se ještě zeptáte, proč jsem vám to všechno tak stručně vyprávěl a já odpovídám, že doba, jíž jsem prožil, byla dlouhá, že člověk se naučil orientovat se rychle, co nejdříve vědět si se vším radu, neutonout a věřit. Jen víra a naděje byla tím vodítkem. A štěstí též, že jsem mezi vámi dnes. A prozřetelnost, která nedala zahynout. Ale nyní je třeba pracovat pro milovanou vlast. Pracovat s chutí, třebaš za tři, jak nám zdůrazňuje náš pan prezident a doporučuje vláda. Nechat třenic a všeho toho, co nás dělí. V jednotě je síla a vítězství. Rosteme a musíme sami k tomu přispět vlastní odpovědnou prací.

Dotazů bylo dost a dost, ale Janek Zajaš všem odpověděl. Upřímně, radostně. Pod lípou zapěli si několik tklivých písniček na dobrou noc s přáním shledání příštího večera. A když už všichni odešli, když lípa osaměla, jako by se s jakousi stařečkou moudrostí dívala do kraje. Rozkvétala. Vždyť i ona, matička staříčká je osvobozená a její šumění je pozdní večerní modlitbou. A do noci smí zpívat volnou, svobodnou píseň a vydechovat kouzelnou vůni.

Terezín – židovské ghetto. Prošlo jím 160 tisíc vězňů, žen i dětí. Odtud byly hromadné transporty do vyhlazovacích táborů. Přímo v ghettu zahynulo 36 tisíc vězňů. V Malé pevnosti Terezín zahynulo na dva tisíce vězňů.

* * *

Franeck Michálek

Třetího dne, sotva že nad dědinou klekání doznělo, přicházejí nové proudy posluchačů k lípě. Janek Zajaš, Tonda Švrček a Mírek Klečka jsou tu s prvními. A Franeck Michálek přichází z druhé strany se svojí Aničkou. Je na něm, aby pověděl těm ostatním o sobě a svém utrpení. On dneska a zítra ještě Mírek. Účastnění vybízejí Francka a ten se na všechny strany dívá, jako by za pobízení děkova všem.

— Neumím vám to povědět tak, jak to přede mnou učinili Tonda a Janek, ale snad i já vám povím něco, co jste ještě neslyšeli. Vždycky jsem se v koncentráku divil, proč je mezi námi Čechy vězněno nejvíce dělníků, obchodních zřízenců, úředníků, učitelů, lékařů, kněží, ale se statkáři, bankovními řediteli jsem se nikde nesetkal. Není přece tajemstvím, že jsem byl odvečen za poslech cizího rozhlasu. Že jsem vykládal po dědině a také soudruhům v zaměstnání, co jsem slyšel z Londýna a Moskvy v českém vysílání. Že jsem byl odsouzen k trestu smrti a že trest byl mi pak pozměněn na doživotní žalář.

Všecko jsem jim řekl. Nic jsem nezatajil. Parádní soud jsem měl. Celý majetek to stálo. Vždyť si z nás musel každý svůj soud a svoje jídlo v koncentráku zaplatit z toho, co po něm doma zbylo. Jednoduše přišli konfiskovat. Ukradli prostě šaty a všecko, co se dalo. I mě zabavili chalupu, ženu moji vyhnali. Ach, darmo vzpomínat. Ale, nikdy Bůh, když dopustí, neopustí. Koncentrák, z něhož měl jsem strach přijal mě a další skupinku z Čech poněkud s rozpaky. Řekli jsme, že bychom nejraději pracovali na poli, když jsme jaksí byli původem zemědělci.

A oni nám uvěřili a přes den nás svěřovali s hlídkou ovšem, německým sedlákům na práci. Všecko to, co prožil Tonda i Janek znám jenom z vyprávění. Ovšem, ani u nás nebyla o facky a kopance nouze. Za to, že jsem jednou ukradl prasatům ze žlabu brambory a byl jsem přistižen, byl jsem do krvava zbit. Ale to už jaksi patřilo k mému trestu, za to, že jsem se snažil, šířit mezi lidmi důvěru v budoucí čas a pravdu.

Ale snad pět dnů předtím, nežli ta hitlerovská zvířecnost do-
dýchala, rozběhli se všude v okolí po vesnicích němečtí vojáci a schytávali rukojmí. Vzali si také nás, politické vězně a řekli nám, že jejich poručík potřebuje jakési objasnění v určité věci terénní. A my uvěřili, věříce, že vojáci mluví pravdu, že koncentrák bude rozpuštěn a my budeme volni. Mnozí z nás, když poznali, že vlastně budeme hromadně zastřeleni, uprchli do blízkých lesů, ale nás ostatní odvlékli sebou do baráku a tam postavili nás ke zdi. Jejich práce byla jasná. Přišlo několik vojáků, přitáhli kulomety, které před našimi zraky připravili ke střelbě. Stáli jsme již tak několikrátě tváří tvář smrti, ba cítili jsme smrtelný pot na svých zádech. Ale nikdy nepřišlo překvapení tak urychleně, jako tenkrátě.

Čekalo se jedině na rozkaz, aby se kulomety ozvaly. Zázrak, či co? Přišel rozkaz jiný. Odvedli nás do baráku, kde bylo tma. Okna prkny zabetonována. To v nás vzbudilo hrůzu. Už i střelbu jsme slyšeli. A ti, co docházeli do města z nás „za práci“, sdělovali již před tím, tajně ovšem, že se k nám Rusové blíží a že brzy budeme i my osvobozeni. Všichni jsme dostali rozkaz rychle dýchat. Zase se vojáci připravovali ke střelbě. Odpor klásti nebylo jim možno. A tak to trvalo po celý den. Stáli jsme o hladu, bez vody, káleli mnozí, neboť ven nás pustit nikoho nechtěli. Přišla noc. Stále jsme dýchali v napětí, co s námi bude. A mlčet jsme museli. Uložit se nám rozkázali na holou podlahu, kde nebylo ničeho. V noci nás stále probouzely strážě a předávaly dalším a dalším skupinám. Možná, že proto, že nevěděli, co učiní s námi. Každé to nové komando mělo patrně zaměstnání samo se sebou a o ortelu naší smrti neuvažovali. Spřátelené vojsko prý už stojí před městem, šuškali si naši strážci, stále čekajíce, až se provede nad námi rozsudek. Viděli jsme, že svinují elektrické dráty, slyšeli jsme poblíž nás velké výbuchy. To byly asi vyhazovány mosty, vytrhávány koleje, zapalovány domy, ničeno letiště. Spatřili jsme prchající německé vojsko, když z oken našich odtrhli několik latí. Granáty nám svištěly nad střechou a my stále čekali na poslední svoji hodinku.

Až se stal zázrak. Onen zázrak, kterému jsem stále nevěřil. Přišel hejtman, oznamoval nám, že budeme zastřeleni, že rozsudek musí být vykonán ihned. Ale ještě nedořekl posledních slov, když tu vběhl prostý voják a volal: „Hejtmane, všecko ztraceno, Rusové jsou nám v patách!“ Nervozita zmocnila se té chvíle hejtmana i našich strážců. Z venku bylo slyšet ruskou kanonádu. Stalinovy varhany hrály pochod prchající armádě. Rachot granátů. Prchající proud vojska. A my? Uchopili jsme zbraně svých strážců. Zmocnili jsme se hejtmana, kulometů a již jsme bojovali. Nevím, kde se vzalo v nás tolik odvahy. Nevím, proč nám srdce bilo úzkostí i statečností, když jsme po bitvě byli předvedeni před velícího ruského plukovníka, když každému z nás podával ruku a řekl teplými slovy, na která nebudu moci nikdy zapomenouti: „Dobře jste se drželi, Češi, mám z vás radost!“ Ale kterak jsme mohli česky odpovědět, kterak, když v srdci plálo světlo svobody, volnosti. Po tolika letech zase svobodni, třebas na cizí půdě, ale svobodni. Líbali jsme se, objímali. Zapěli jsme si, jak kdo dovedl. V očích tisíce jásavých slz.

A když jsme se vrátili do Prahy, když jsme uzzřeli stopy nacistického běsnění, když nás zase vítala osvobozená Praha. Když nám neznámí lidé podávali ruce a vítali nás. Což neuvěří člověk, že velké je národa srdce, že všichni jedno jsme? Věřím! A věřte i vy se mnou! V práci a vědění je naše spása! V poctivé práci!

* * *

Mirek Klečka

Franeck Michálek domluvil. A bylo ještě dosti času k tomu, aby též Mirek Klečkův vyprávěl o svém osudu. Bude jednou lékařem. Všichni mu vždycky štěstí jenom přáli,

Za naprostého ticha řekl Mirek vroucně: — Ani neuvěříte, jak jsem se rád vracel domů. S jakou touhou spatřit ty milé naše domovy po tak dlouhém odloučení. Moje vzpomínky jsou prosté, moje osudy budou jistě podobny osudům jiným. Ale snad i vy naleznete v nich, co já jsem našel ve vyprávění svých přátel: Je to víra a slib našemu drahému Československu, že věrni navždy sobě zůstaneme a nikdy nezahlavíme!

Nuže: Vzpomínáte si na ony chvíle, kdy nás, mediky a studenty pražské univerzity rozprášili, kdy nás chtěli zavraždit? V té době byl jsem náhle odveden ze svého pražského bytu dvěma gestapáky do Petschkova paláce k výslechu. Byl jsem vyslýchán jen povrchně a pak dali mě odvést na Pankrác. Jak blízko jsem měl domů, a přece jsem nemohl. Hned příští dny volali mě několikrátě k výslechům, jež se nikdy neobešly bez kopanců, karabáče a vyhrožování. Byl jsem dost často tak rozduřen, že už jsem chtěl na některou z lidských bestí skočit a ji zardousit, i když jsem věděl, že je jich přesila a že bych při tom byl ubit. Trpěl jsem se zařatými zuby a na nikoho nic nevyzradil. Tím zachránil jsem několik lidí před jistou smrtí, avšak to nekladu nikterak na váhu.

Byla to prostě moje povinnost.

Pod dozorem SS-manů byl náš život tvrdý. Na setkání nám spílali do českých psů, bili a fackovali nás. O stravě se slušnosti raději pomlčím. Kdo z nás se něčím provinil ve vězeňském řádku, toho dozorce nechal jednoduše stát tři dny na chodbě bez jídla a spaní. Ptáte se jistě v duchu, zda to mnozí vydrželi? A odpovídám: vydrželi! Ale abych neodbíhal vyprávěním od mých a mých přátel osudů. Po skončení výslechu u gestapa byl jsem předveden k vyšetřujícímu soudci, který mluvil se mnou česky a ten jen potvrdil předložené protokoly. Co mi a jiným mým přátelům bylo kladeno za vinu, byl domácí odboj. Dva z nich byli odsouzeni k smrti a trest vykonán stětím.

Já jsem byl po výslechu odvezen s jinými do malé pevnosti v Terezíně. Hned nás tu ostříhali do hola, nač jsem byl uvyklý, neboť, každého léta jsem tento „sport“ provozoval a oblékl nás v zavšivené hadry. Pracovali jsme na dráze v Litoměřicích, kam jsme docházeli pěšky. Pak nám přidělili nejhorší práce podzemní, kdy se muselo pracovat při dusivém kouři z lokomotiv hluboko pod zemí. Rány pažbou o balvan, držený rukama vzhůru, to bylo pobídkou k poslednímu vypětí sil potácejících se vězňů. O jídlo bylo postaráno královsky: ráno černá káva; krajíčky chleba. V poledne brambory s červenou kravskou řepou. Večer polévka. Byl mezi námi také majitel restaurace a rád dělal „jidelní lístky“. Vyznal se v tom. Jenže to, co jsme my dostávali, bylo něco docela jiného...

Každého dne jsme vstávali o třetí hodině ranní a pracovali do půl osmé hodiny večer. Libovůle strážců byla hrozná. Tloukli nás bez příčiny, ba i zabíjeli. Směli jsme chodit jen po cestě—šlápl-li někdo na chodník, byl zbit, některý z vězňů na zemi, musel buď metr země jazykem - vylízat, nebo po kolennou a loktech plazit se dle libovůle dozorce. Velitel naší věznice byl původně lupič. Člověk surový, pravá gestapácká hyena, který sám ubil celé desítky vězňů. Vykrádal balíky a co se mu nehodilo, to odevzdal kuchyni, kde se z toho vařilo pro nás. Jak taková polévka vypadala, když v ní byla čokoláda, buchty, zavařeniny, cukroví, bonbony, maso atd., to si sami představíte. A to jsme dostávali na přilepšenou. Byl to notorický alkoholik, který jezdil do Prahy na povyražení a svým předsta-

veným vozíval z Terezína do Prahy drůbež a vepře na hostiny. Přišel-li mu při jeho náladě po návratu z Prahy některý vězeň do cesty, stal se obětí jeho zlovůle.

Ale netrvalo dlouho a z Terezína nás odvezli do Gussenu, potom přes Lipsko do Golnowa u Štětína. V Lipsku jsme prožili nálet Angličanů a mnoho z nás tam zahynulo. V Golnowě jsme byli uzavřeni v celách. Vycházka trvala denně pět minut. Zaměstnávali nás tříděním hader z front. Dýchali jsme otravné výpary a lezly po nás vši. O čistotě nemohlo být ani řeči a odvšivování tam neexistovalo. Hrozila nám nákaza tyfu, ale naštěstí nás odvezli špinavé, neoholené, roztrhané v těsném podzímku přes Zhořelec do Drážďan. Tam mi sdělili, že budu souzen lidovým soudem.

Do soudní síně mě předvedli jako trhana. Byla čtena žaloba, dostal jsem obhájce, ale to byla jedna chvála říše. Vlastní obhajoba nebyla přípustná. Soud odešel brzy k poradě a po několika minutách byl přečten rozsudek. Já, a ještě dva z mých přátel byli jsme odsouzeni k smrti. Ostatní do káznice na mnoho let. Po rozsudku byl jsem odvezen a převlečen do trestaneckých šatů a vržen do želez. Byl to široký pás stažený vzadu dvěma šrouby, vpředu na břichu byly přikovány dvě železné tyčky, v nichž byly uzamčeny ruce. Pohyb jimi byl nemožný. Nato mě odvedli do poschodí na celu a k mému číslu přišla značka Tk, která česky znamenala kandidát smrti. Vězeňské číslo mi upevnili na krku na provázek.

Celkem nás tu bylo kandidátů smrti šest. Spali jsme na zemi, jedli černou vodu a kousíček chleba. Polévka-voda, tři brambory a několik deka margarínu. To stačilo k pozvolnému umírání. Procházka žádná, anebo docela kratičká. Leželi jsme ve spodním prádle a v poutech a často ani k jídlu nám nebyly uvolněny ruce. V cele konaly se denně prohlídky pout, mříží v oknech a vězňů. Spali jsme jen pod dekou. O štěnice nebyla nouze. V poutech se jim však nelze bránit. Duševní útrapy, které jsem snášel po celou tu dobu, vám líčit nebudu. Ve dne přikován, sedět bez světla a vzduchu, o hladu a duševní trýzni, to bylo cílem ďábelsky promyšlené německé zločinnosti.

Tak založil Hitler koncentráky, školu německé zločinnosti, v níž zprvu lámal ducha vlastního národa a později národy celé Evropy. Tyto komory hrůzy byly částí nacistického plánu na dobytí celého světa a k panství nad národy. Tato zrůda vybudovala nejen koncentráky a organizace gestapa, ale zapřáhla do svojí káry i učence a odborníky, nebo lépe řečeno: celý německý národ. A já toužil jsem. Toužil po svobodě. Každý týden popravy. Jednoho po druhém z mých spoluvězňů již odvedli a já žil stále v napětí, kdy přijdou pro mne. Každému odsouzenci byla utáta hlava sekýrou. Jak to činili, vysvětlili nám přátelé, náhodní svědci, kteří s námi jeli po válce domů. Měl jsem být popraven před novým rokem. Že se tak nestalo, vysvětlují si tím, že členové rozvětvené naší organizace byli stále zatýkáni a mě si ještě drželi pro případné svědectví. Pokaždé, když v týdnu uplynul den poprav, ulevilo se mě a měl jsem zase o nový týden svůj bídný život sice, ale přece jen život, prodloužen.

O dalším mém osudu rozhodl veliký nálet spojenců na Drážďany. V noci v únoru to bylo, kdy naše věznice byla částečně zasažena. Při poplachu nás dozorci uzamkli a zastrčili závory. Sami se ukryli ve sklepeních. Já jsem byl v nejvyšším poschodí věznice. A té noci byla sousední věznice úplně zničena, takže

z tisíce vězňů zbylo jich několik. Stovky uhořelo, ostatní utekli. Příštího dne byl znovu velký nálet, při kterém naše křídlo věznice bylo zasaženo. Bylo to hotové peklo. V nastalém chaosu rozbili nám věžňové, konající strážní službu na chodbách, sekerami dveře, rozbili mě pouta na rukou, přerézali pás a vysvobodili. Pobíhali jsme zmateně po chodbách, nenašli jsme však východu. Vše bylo zasypáno. Konečně nás vyvedli zbylí dozorci a shromáždili na dvoře. Bylo nás okolo dvou tisíc, město bylo tím posledním útokem srovnáno se zemí. Nastalo pořizování nových seznamů a tu jsem na volání svého jména mlčel a přihlásil jsem se na jméno, o němž jsem bezpečně věděl, že včera uhořel ve vedlejší věznici. Hlavně měli spadeno na kandidáty smrti, jichž seznam prý zachránili, neboť ostatní seznamy shořely. Také bylo pro mě štěstím, že všichni dozorci z mého oddělení zahynuli a nemohl jsem být poznán. Spoluvězňi mě neprozradili.

Nato nás vedli pod ozbrojenou stráží pěšky do Míšně, kam jsme se vysílením sotva dovlekli. Spali jsme na půdě v prachu plném hmyzu. Nemytí, hladoví a pak jsme byli auty odvezeni do vězení v Lipsku. Někdy se nám podařilo zmocnit se kouska novin, anebo nějaké zprávy, která šla rychle od jednoho k druhému. A třeba jsme žili v nejistotě, těšili jsme se, že to hromadné vraždění brzo skončí. A přece jsme měli za sebou tolik bolestných zkušeností a každý z nás prožil celá moře utrpení. Všichni jsme se těšili a uvažovali, jak to bude krásnější a lepší v naší svobodné vlasti, že třeba bude poctivost, obětavost a svornost především. Ale v Lipsku byl nový, veliký nálet. Naše vězení bylo zničeno a my vyvázli jen zázrakem. To už jsem byl veden jako vyšetřovanec, bez pout. A znovu nálet. Utíkáme. Máme hlad. Desítky z nás umírají hladem, nemoce- mi. Mezi námi řadí úplavice.

A tu již přicházejí Američané. Osvobodili nás. Žijí! Žijí Žijeme! A už jsme mezi vámi. Šťasten! Ale vrátím se znovu do Prahy. Budu studovat, budu doktorem, vždyť tolik našich věrných potřebuje pomoci. Věřím, že národ náš překonal to nejstrašlivější a že půjde kupředu s láskou a statečností!

Ale dříve ještě, nežli dopovím, řeknu vám, že pocit studu se mě zmocňoval, když jsem prožíval všecko to sebou. Pocit studu nad tím, kam jsme my, lidé, dovolili, aby klesli Němci naši „spolulidé“. Vinni jsme byli všichni, kdo

jsem rostoucí lidské zrůdě nevěnovali včas pozornost. Vpišme si do paměti všechna jména koncentráků, jména mučitelů. Byla to kalvárie a nesmí být na ni zapomenuto a těm, kdož se vrátili projevujte svoji lásku na každém kroku. Zaslouží si ji.

Všichni dojetím slibovali. Lípa šuměla. Všichni slibovali. Všichni shromáždění srdcem svým slibovali, že nikdy vlast a národ nezradí a budou poctivě pracovat pro lásku všech lidí dobré vůle. A lípa. Ta slovanská lípa pěla s láskou písně národa. A duše též. A srdce též...

Dovětek: I já jsem naslouchal vašim vyprávěním, hrdinové. S vámi jsem prožíval vaše hoře. S vámi věřím v lepší příští našeho velikého národa. Jaké štěstí, že nám pomohli Spojenci SSSR, USA, a Velká Británie. A my ani jim nikdy toho nezapomene- me. Ani vám! Ani jim! Ani našemu prezidentovi dr. Edvardu Benešovi. Všem nosičům pochodní - náš dík!

* * *

Využito ze vzpomínek přímých účastníků válečných osudů zachycených těsně po válce Josefem Hronem. (Kráceno.)

Britsko-americký nálet na Drážďany provedly Royal Air Force (RAF) a americké United States Army Air Forces (USAAF) 13. až 15. února 1945 během druhé světové války. Ve čtyřech náletech shodilo 769 těžkých bombardérů britské RAF a 527 strojů USAAF přes 3 900 tun výbušných a zápalných napalmových pum. Útok proběhl jako plošné bombardování a ohnivá bouře zničila obrovskou plochu města.

Odkaz národně osvobozenického boje Čechů a Slováků, který vyvrcholil před 80 lety, aktuálně vyžaduje boj proti falzifikaci dějin druhé světové války, jejíž evropskou tečkou se stalo osvobození Prahy Rudou armádou 9. května 1945 spojené s následnou likvidací posledních zbytků bojeschopných německých jednotek 12. května 1945 u Slivce.

Falzifikace dějin druhé světové války zapadá do soukolí širšího okruhu nové interpretace dějin, kterou současné vládnoucí elity potřebují k uhájení legitimacy stávajícího společenského systému. Nová interpretace dějin vyrůstající z idealismu, subjektivismu a empirismu usiluje o negaci materialistického pojetí dějin. Aktéři nové interpretace dějin zcela pošlapali historické myšlení a s pomocí přehodnocené výuky dějepisu, sdělovacích prostředků i sociálních sítí si psychologicky podmaňují velkou část společnosti, které pak předkládají subjektivní myšlenkové konstrukce k pouhému věření.

V případě dějin druhé světové války jde kupříkladu o tvrzení, že viníkem masakru polských důstojníků v Katyni je Sovětský svaz. Odborné debaty historiků jsou v tomto případě zakázány a kdo tuto tezi zpochybňuje, končí před soudem. Dalším příkladem může být obviňování J. V. Stalina z porážky Varšavského povstání, protože zastavil postup Rudé armády před Varšavou. Úmyslně se zamlčuje skutečnost, že vojensky sice bylo povstání namířeno proti německým okupantům, avšak politicky bylo zaměřeno proti Rudé armádě a Sovětskému svazu. Politickým smyslem povstání, v jehož čele stál velitel polské Zemské armády Bór-Komorowski, bylo vybojovat moc ve Varšavě pro představitele polské buržoazie ještě před příchodem jednotek Rudé armády do města a z této pozice zahájit jednání s představiteli Rudé armády. Před naplněním tohoto záměru nebyl ze strany vedoucích představitelů Varšavského povstání zájem o společné jednání se zástupci Rudé armády za účelem vstupu Rudé armády na území města. Jiným příkladem může být angloamerické bombardování Drážďan, které je vydáváno za akt urychlující konec války. Jeho pravým smyslem však nebylo urychlení porážky Německa, nýbrž co největší zničení sovětské zóny, neboť začalo dva dny po skončení konference v Jaltě, kde došlo k dohodě o poválečném rozdělení Německa. Patří tedy do stejného teroristického soudku kapitalismu, jakým bylo atomové bombardování japonských měst Hirošimy a Na-

gasaki. To jsou alespoň některé příklady subjektivně stvořených myšlenkových konstrukcí, kterým máme slepě věřit asi tak, jako lidé ve středověku věřili dogmatu o placatosti Země.

V nejobecnější poloze je falzifikace dějin druhé světové války založena na

K falzifikaci dějin druhé světové války

eliminaci úlohy Rudé armády a Sovětského svazu, na eliminaci partyzánskeho a komunistického odboje a na umocnění významu role Spojených států a Velké Británie.

Někteří protagonisté této falzifikace vytvářejí dokonce **nové paradigma druhé světové války**. Upozorňuje na to ruská historička Natálie Naročnická v knize Rusko a jeho místo ve světě (*Ottovo nakladatelství* 2006): „**Při vzpomínkách na Velkou vlasteneckou válku se v posled-**

ních letech stávají téměř běžnými tvrzení, z nichž vyplývá, že tuto válku jako by zavinil Sovětský svaz, a jeho vítězství by proto mělo být chápáno spíše jako porážka. Lze tedy nabýt dojmu, že tato válka byla vedena nikoli za práva národů na samostatnou existenci, za jejich přežití v toku světových dějin, ale spíše za americkou demokracii. Na takovou cynickou tezi nyní narážíme v západních médiích.“ (Blíže viz Zdeněk Hrabica: *Falšování dějin ubližuje lidskému pokolení*, *HaNo – NP*, 19. 4. 2010.)

V intencích nového paradigmatu druhé světové války dospívají jeho protagonisté k popírání osvoboditelské role Rudé armády. Ta je v rozporu s historickou realitou zaměňována za roli dobyvačnou. A dobyvačnou roli Rudé armády není třeba oslavovat. Vždyť způsobila mezinárodnímu kapitálu ztráty, a zneumožnila tak realizovat onu „osvobozenickou misi americké demokracie“ dál na východ, za demarkační linii.

Dobyvačná role Rudé armády je prohlubována fašizujícími tendencemi,

v nichž jsou oslavováni bojovníci proti Rudé armádě. Na této vlně se v českém prostředí zviditelnilo kupříkladu zastupitelstvo pražských Řeporyjí zhotovením oslavného pomníku vlasovcům.

V návaznosti na tyto fašizující tendence jsou pak poškozovány a ničeny památníky Rudé armády nejen v Pobaltí a na Ukrajině, ale i v Ostravě nebo v Brně.

Do tohoto rámce zapadá i odstranění sochy maršála Rudé armády Ivana Stěpanoviče Koněva z náměstí Interbrigády v Praze 6. Přitom pomník maršála Koněva neměl vztah jen k Praze 6, byl připomínkou více než 144 tisíc rudoarmějců, kteří položili život za osvobození Československa od nacismu. Avšak z hlediska nového paradigmatu druhé světové války byl pomník nepřijatelný stejně tak, jako byl nepřijatelný sovětský tank T-34 na pražském Smíchově.

Rovněž sochy bojovníků proti fašismu nejsou pro stoupence fašizující tendence žádoucí, a tak i sochy Julia Fučíka, Jožky Jabůrkové či Jana Švermy musely zmizet z veřejného prostoru Prahy.

Na stejné vlně pak vládnoucí elita přehlíží zločiny banderovců, relativizuje masakry Ukrajinské povstalecké armády a její vojenské frakce Organizace ukrajinských nacionalistů páchané kupříkladu v oblasti Volyně mezi lety 1943 až 1944, jejich pohrobci oslavují Stepana Banderu a Romana Šuচেvyče jako národní hrdiny Ukrajiny a Jaroslav Hunka, bývalý příslušník ukrajinské SS divize Galizien, která páchala válečné zločiny nejen na Ukrajině, ale i na Slovensku při potlačování Slovenského národního povstání, byl 20. září 2023 dokonce poctěn v kanadském parlamentu za přítomnosti ukrajinského prezidenta Volodymyra Zelenského dvěma ovacemi vestoje.

Falzifikace dějin druhé světové války začíná již falšováním skutečného smyslu sovětsko-německého Paktu o neútočení z 23. srpna 1939. Dle **REZOLUCE EVROPSKÉHO PARLAMENTU Z 19. ZÁŘÍ 2019 O DŮLEŽITOSTI ZACHOVÁNÍ HISTORICKÉ PAMĚTI PRO BUDOUCNOST EVROPY** prý tato smlouva vydláždila cestu k druhé světové válce. Autoři dějepisných učebnic zase považují sovětsko-německý pakt za listivý manévr Stalina.

V obou případech je zcela opomíjen fakt, že šlo o vyústění předešlého vývoje. A v něm dávno před podpisem **PAKTU O NEÚTOČENÍ** spatřily světlo světa i jiné smlouvy – např. **SMLOUVA O NEÚTOČENÍ MEZI NĚMECKEM A POLSKEM z roku 1934, NÁMOŘNÍ DOHODA MEZI ANGLIÍ A NĚMECKEM z roku 1935** umožňu-

jící Německu budovat vojenské námořnictvo, **SPOLEČNÉ PROHLÁŠENÍ MEZI ANGLIÍ A NĚMECKEM** z 30. září 1938 vytvářející právní rámec spolupráce mezi oběma státy, **FRANCOUZSKO – NĚMECKÁ DEKLARACE** z 6. prosince 1938, **DOHODA MEZI LITVOU A NĚMECKEM** z 22. března 1939 nebo **SMLOUVA O NEÚTOČENÍ MEZI NĚMECKEM A LOTYŠSKEM** ze 7. června 1939. Smlouva mezi Sovětským svazem a Německem byla tak poslední smlouvou, kterou s Německem uzavřely i jiné evropské státy.

Navíc tato smlouva byla uzavřena až po vyčerpání všech možností Sovětského svazu. Hlasy odsuzující sovětsko-německý Pakt o neútočení „velkoryse“ přehlížejí politiku kolektivní bezpečnosti, kterou ve třicátých letech prosazoval Sovětský svaz a která se nerozvinula zásluhou Francie, Velké Británie a Polska. Přehlížejí britsko-německou sondáž z léta 1939, jež měla vyústit v pakt o neútočení mezi Německem a Velkou Británií. Přehlížejí neautoritativní vojenskou misi Velké Británie a Francie v Sovětském svazu z léta 1939 (*anglickou delegaci vedl penzionovaný admirál Drax, v čele francouzské delegace stál málo známý generál Doumenc*). Úmyslně zamlčují fakt, že za této situace Sovětský svaz, jenž nutně potřeboval získat ještě nějaký čas na přezbrojení své armády, oddálil uzavřením tohoto paktu napadení svého území, což objektivně ovlivnilo průběh a konečný výsledek druhé světové války.

V souvislosti s eliminací vlivu Rudé armády a Sovětského svazu ve druhé světové válce je zveličována pomoc Velké Británie a USA bojujícímu Sovětskému svazu. Tuto tendenci lze mimo jiné najít v učebnici Jana Kuklíka a Jiřího Kociana Nejnovější dějiny. Zde je dán prostor americkému historikovi D. F. Flemingovi, který hodnotí americkou pomoc Sovětskému svazu takto: „Od počátku americké pomoci až do 31. května 1945 bylo do Ruska posláno 2 600 lodí s 15 234 791 tunou materiálu. Nejdůležitější byla pomoc při zajištění ruské dopravy. Dodali jsme asi 427 tisíc nákladních aut, 13 tisíc terénních vozů a 35 tisíc motocyklů. Americké džípy jezdily na všech ruských frontách. Železničnímu parku jsme poskytli téměř 2 tisíce lokomotiv a 110 tisíc vagónů, všechny upravené pro ruské širokorozchodné tratě. Šlo tam dále za miliardu dolarů strojů, 2 670 000 tun naftových výrobků a 2 478 000 tun potravin, které většinou spotřebovala armáda. Byly poslány 4 miliony párů vojenských bot a mnohé jiné věci...“ (S. 48).

Tyto vybrané údaje mají žáky ohromit. Mají v nich vytvořit představu, že nebyť americké pomoci, nebyl by Sovětský svaz

schopen na východní frontě vůbec bojovat. Za účelem vytvoření uvedené představy je proto zamlčena skutečnost, že veškerá zahraniční pomoc Sovětskému svazu během války činila od 5 do 12 % potřeb bojujícího Sovětského svazu a že tedy 88 až 95 % potřeb pokrýl Sovětský svaz z vlastních zdrojů.

V takto rozehrané partii se pak stalinogradská bitva, rozhodující bitva druhé světové války, může přejít letmo jednou větou, jak činí kupříkladu Jan Kuklík ve čtvrtém dílu učebnicové řady nazvané Lidé v dějinách: „Rozhodující předpoklady k vítězství nad hitlerovským Německem a jeho spojenci se vytvořily po vítězstvích sovětské armády u Stalingradu, u Kurska, Orla v roce 1943 a po invazi angloamerických vojsk do Normandie v červnu 1944.“ (S. 67)

Eliminace úlohy Rudé armády v závěru druhé světové války je patrná rovněž v souvislosti s osvobozováním Prahy, kdy je popírána osvoboditelská role Rudé armády, neboť prý se Praha osvobodila sama před příjezdem Rudé armády do města. Veronika Válková ve své učebnici dějepisu pro 9. ročník základní školy (SPN, Praha 2020) v této souvislosti uvádí: „Aby uchránila Prahu před dalšími škodami, přijala Česká národní rada 8. května 1945 kapitulaci německých vojsk a umožnila jim volný odchod z Prahy. Druhý den ráno přijely do svobodné Prahy první sovětské tanky a také první českoslovenští vojáci.“ (S. 87-88.)

A europoslankyně za STAN Danuše Nerudová dokonce zcela popřela úlohu Rudé armády při osvobozování Československa, když v pořadu Václava Moravce dne 16. března tohoto roku prohlásila, že nás osvobodila americká armáda.

Oč více je eliminována úloha Rudé armády a Sovětského svazu v dějinách druhé světové války, o to více je zveličována úloha armád Velké Británie a USA. Najdou se i tací, kteří operaci Overlord, tedy vylodění angloamerických armád 6. června 1944 v Normandii, považují za přelom ve druhé světové válce.

Není pak divu, že se Plzeň stává „hlavním městem“ oslav konce druhé světové války v České republice. Velká mlhovina však zakrývá skutečné příčiny angloamerického bombardování Prahy a dalších míst protektorátu v závěru druhé světové války. Akteři této mlhoviny zamlčují, že tato vojenská akce byla motivována

politickými zájmy především USA, jejichž cílem byla devastace nově se rodícího Československa, jehož politický vývoj se ubíral jiným směrem, než si představitelé USA přáli. Proto ani řečníci na oslavách konce druhé světové války v Plzni raději nepřipomínají 25. duben 1945, den, kdy byl uskutečněn jeden z největších angloamerických náletů na území protektorátu – nálet na plzeňskou Škodovku. Sedmdesát procent závodu při něm bylo proměněno v trosky. Tímto jedenáctým angloamerickým náletem na Plzeň v období protektorátu dosáhl počet civilních obětí ve městě čísla 962. Bylo to devětkrát více než činil počet obětí amerických vojáků v celých západních Čechách.

Příchod americké armády do Plzně 6. května 1945 bezesporu vojensky zabezpečil výsledky povstání českého lidu v Plzni a tehdejším plzeňském kraji vůbec.

Náš lid srdečně přivítal americké vojáky, neboť v nich viděl spojence Rudé armády, s níž společně bojovali proti fašismu. Na mnoha místech docházelo k sbratření mezi našimi občany a řadovými příslušníky americké armády. Došlo též k sbratřování mezi americkými vojáky a vojáky Rudé armády v prostoru u Rokycan

nebo v Plzni na Slovanech. Tato setkání se stala symbolem družby pracujících celého světa.

Zatímco prostí Američané šli do boje proti fašistickým státům s upřímnou vůlí pomoci Rudé armádě a národně osvobozeným silám evropských národů, americké vládnoucí kruhy sledovaly tímto bojem zcela jiný cíl: prosadit v Evropě, v níž pod vlivem úspěšného postupu Rudé armády docházelo k rozmachu národně osvobozené hnutí, jež přerůstalo v boj za sociální osvobození pracujících, tendenci svých spirálově postupných geopolitických zájmů.

Proto americká armáda po příchodu do plzeňského kraje pokračuje v hospodářském oslabování naší země. Představitelé americké armády se např. snaží získat dokumentační materiál o výrobě nejmodernějších zbraní v rozbombardované Škodovce. Na borském letišti v Plzni pak příslušníci americké armády spalují zásoby ze skladu látek a ložního prádla, za Goldscheidrovou hrnčírnu zas spalují nábytek, radiopřijímače, potraviny a další předměty. Ve Stodě se americké vojenské velitelství násilím zmocnilo

40 vagonů látek, které byly zabaveny nacistům v plzeňském pivovaru, a nechal je spálit. V Rokycanech bylo obdobně zničeno 60 vagonů látek. O tom však řečníci v Plzni, oslavující konec druhé světové války, také nehovoří.

Nezmiňují se ani o tom, že velitelství americké armády ihned po příchodu do Plzně neuznalo Revoluční národní výbor jako mocenský orgán, vytvořený během povstání, a rozpustilo jej. Teprve po důrazných protestech našich občanů začali velitelé americké armády jednat s jeho zástupci, aby nakonec tento orgán podřídili americkému veliteli města.

Řečníci oslavující osvobození Plzně americkou armádou rovněž nehovoří o tom, že v době, kdy pražský rozhlas volal o pomoc, americké velení nedovolilo stovkám českých vlastenců z Plzně, Rokycan a dalších míst odejet Praze na pomoc. Velitelé americké armády neměli přirozeně zájem na vítězství Pražského povstání, jehož průběh aktivně ovlivňovali komunisté.

Komunistický odboj je vůbec v nové interpretaci dějin druhé světové války odsouván na vedlejší kolej a aktivní formy odporu, které prosazovali komunisté, jsou připisovány všeobecně celému odboji. Stejným způsobem je vyklešťován československý zahraniční odboj na východní frontě.

K aktivním falzifikátorům dějin druhé světové války patří bezesporu sudetští Němci a jejich pokračovatelé. Pro ně dějiny druhé světové války začínají až rokem 1945, a tak donekonečna omílají svou „pravdu“ o vyhnání sudetských Němců z českého pohraničí. Záměrně však zamlčují, že to byli právě sudetští Němci, kteří vyhnali české obyvatele z českého pohraničí v roce 1938 po podpisu mnichovské dohody, jež fakticky vydláždila cestu k druhé světové válce a na jejímž zrodu se spolupodíleli i představitelé Anglie a Francie.

Do tohoto soudku falzifikátorů dějinné pravdy lze zařadit i tvůrce antické propagandistické agitky České televize o hromadném vraždění „civilních“ Němců českými obyvateli záhy po ukončení války, nazvané Zabíjení po česku, která měla premiéru u příležitosti 65. výročí konce druhé světové války. Tři sta šedesát tisíc československých obětí fašistického režimu přechází film mlčením. Prezentovány jsou jen oběti německé coby nespravedlivé oběti výlevu české bestiality. Člověk zbavený schopnosti historického myšlení s dojetím a slzami v očích sleduje osudy ubohých Němců v Praze i v českém pohraničí a jeho vědomí je mistrně zamořováno obrazy krvelačných

Čechů. Protičeská agitka byla vytvořena v souladu se stěžejními aktivitami německého Centra proti vyhánění usilujícími přepisovat dějiny dle jednoduchého receptu: učinit z pachatelů za každou cenu oběti. Není divu, že si za onu agitku vysloužil její režisér David Vondráček, dlouholetý přítel předsedy Sudetoněmeckého landsmanschaftu Bernarda Posselta, Cenu lidských práv Franze Werfla a k ní jako přídavek i finanční dar deset tisíc eur.

Stejným protičeským duchem je prosycena i kniha s názvem Mezi Prahou a Mikulovem, jejíž prezentace proběhla na německém velvyslanectví v Praze začátkem února roku 2020. Německy psaná kniha z kolektivní dílny autorů pod vedením české historičky Kateřiny Čapkové obviňuje český národ ze spoluúčasti na vyhlazování židovského obyvatelstva během druhé světové války.

Podle historika Ivo Cermana je tato kniha „velkoryse pojatá protičeská propaganda, která nás obviňuje z toho nejhoršího, co se ve dvacátém století stalo...“ (*Parlamentní listy* 17. 2. 2020.)

Neuvěřitelný je pro něj přístup některých českých historiků, a to hlavně pracovnice Ústavu soudobých dějin AV ČR Kateřiny Čapkové, která pro své záměry dokonce přebírá nacistickou lež.

Za vznikem knihy a její propagací stojí německá nezisková organizace Adalbert Stifter Verein se sídlem v Mnichově, jejíž aktivity se soustředí na tzv. sudetoněmeckou otázku.

Falzifikační aktivity sudetských Němců ostudně podpořil Nejvyšší správní soud v Brně, který v roce sedmdesátého výročí osvobození bývalého Československa od fašismu rozhodl o registraci Sudetoněmeckého sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. Tato registrace zneuctila památku všech bojovníků proti fašismu.

Zvláštní pozornost si v obrazu dějin druhé světové války zasluhuje i pojem holokaust, který roku 1958 uvedl poprvé Eliezer Wiesel, židovský spisovatel narozený v Rumunsku. Jednoznačné vymezení tohoto pojmu neexistuje, avšak řada buržoazních historiků s ním ztotožňuje vyvražďování šesti milionů Židů během druhé světové války. Holokaust je pak považován za jakési ústřední zlo druhé světové války. Mnohonásobně vyšší genocida slovanských národů, genocida dalších národů, stejně jako genocida politických odpůrců fašismu se však z obrazu dějin druhé světové války kamsi vytrácí. Evropská unie, vedoucí dehonestující boj proti ruskému národu, však 23. ledna letošního roku přijala rezoluci,

kteřá upřednostňuje v historických výkladech zdůrazňovat pouze údajné zločiny Ruska a Sovětského svazu, zatímco reálné zločiny západních států mají z nového výkladu dějin zmizet. A jelikož se holokaust zrodil v lůně západní „kultury“, má se z nově vytvářeného obrazu dějin druhé světové války rovněž časem vytrátit. Patrně ho tedy čeká stejný osud jako genocidu slovanských národů, genocidu dalších národů a genocidu politických odpůrců fašismu. (*Bližší viz Tord Björk: Evropský parlament chce zakázat symboly komunismu, Naše pravda* roč. 4, číslo 8, s. 9.)

Falzifikací dějin druhé světové války sledují její aktéři dva cíle. Prvním cílem je zakrytí skutečné příčiny vzniku druhé světové války, jež se zrodila v konkrétních historických podmínkách z ekonomických kořenů a politických cílů kapitalismu. Jestliže ekonomické kořeny vyrůstaly z plodu světové hospodářské krize kapitalismu, politický cíl této války byl zaměřen na zničení Sovětského svazu, na rozbití komunistického a dělnického hnutí uvnitř států kapitalistických a na nové přerozdělení světa dle představ nejreakčnějších kruhů světové buržoazie. V propadlišti dějin se mají ocitnout fakta o tom, že to byl především severoamerický a britský kapitál, který Hitlerův nacistický režim ekonomicky revitalizoval, umožnil mu zahájit zbrojení a tím reálně přispěl k rozpoutání druhé světové války.

Druhým cílem je zakrytí skutečné příčiny vítězství nad vojenskou silou nejen hitlerovského Německa, ale i ostatních států Osy Berlín – Řím – Tokio. Příčinou tohoto vítězství byla totiž v nejobecnější rovině mistrná aplikace teorie dialektického a historického materialismu do praktických podmínek společenského vývoje oné doby. Vztyčení rudé vlajky na střeše německého Reichstagu traumatizuje světovou politickou reakci. Symbolizuje totiž ekonomické, politické, vojenské i lidské vítězství vědeckého socialismu nad kapitalismem, který porodil fašismus.

Takové záměry tedy svou falzifikací dějin druhé světové války sledují její novodobí vykladači.

Avšak žádný strom neroste do nebe. A objektivní pravda se nedá ani ukřičet, ani ukřižovat. Proto stavme proti šarlatánství falzifikátorů dějin vědeckou pravdu, která vyjevuje tvůrčí poselství našich předků, z něhož lze čerpat poučení pro dnešek a nacházet v něm inspiraci k progresivnímu přetváření budoucnosti.

Čeněk Ullrich,

předneseno ke Dni učitelů 23. 3. 2025

NIC NEBUDE ZAPOMENUTO!